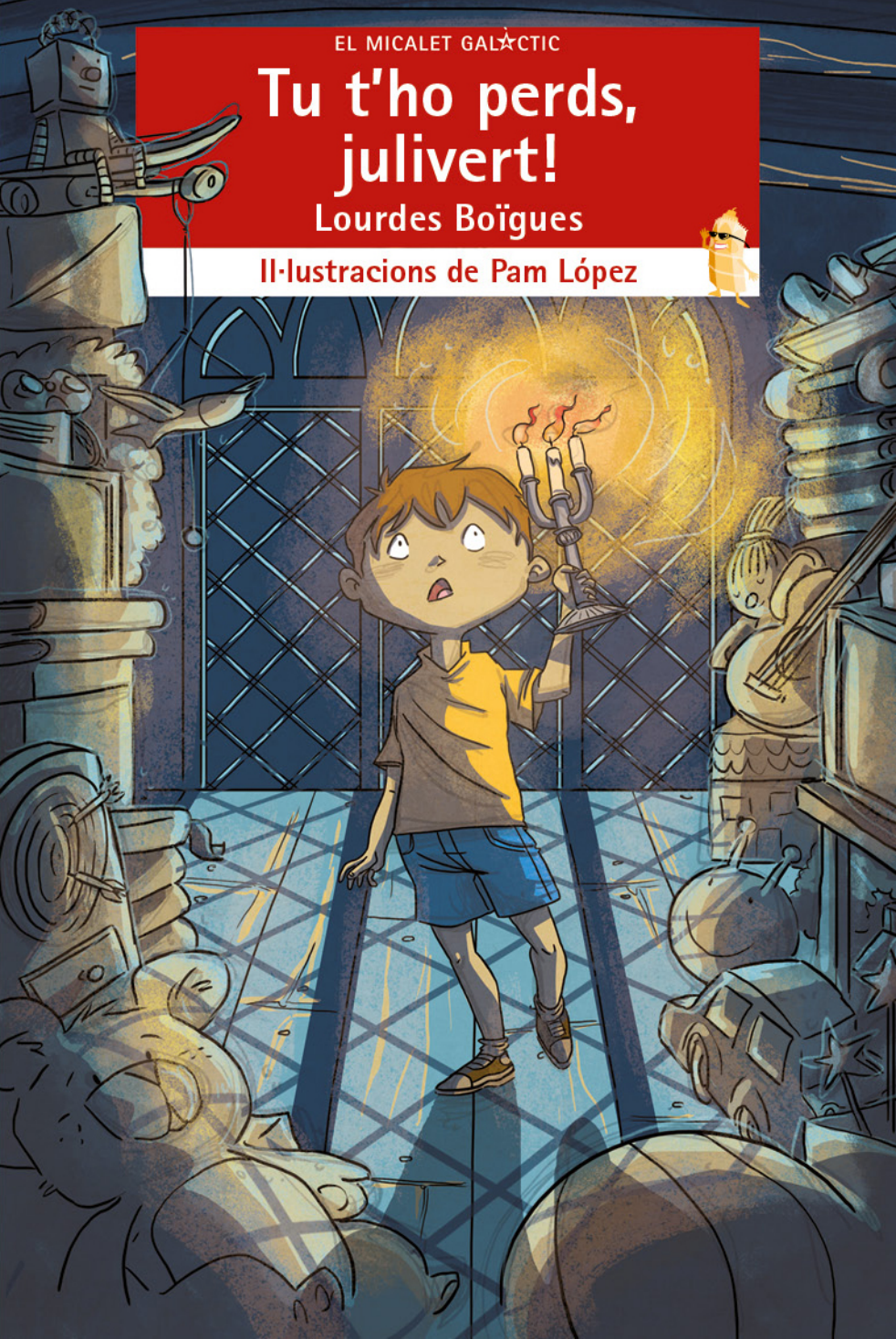

EL MICALET GALÀCTIC

Tu t'ho perds, julivert!

Lourdes Boïgues

Il·lustracions de Pam López

1

Objectes perduts

–Irene, no trobe el meu robot! –va cridar desesperadament Pau, un xiquet de huit anys, menut i galtaplé, amb els cabells del color de la palla.

–L’has buscat en la caixa dels joguets!?

Quina pregunta! Per descomptat que sí. La caixa dels joguets era el primer lloc on havia mirat i... res de res. Ni rastre del robot teledirigit. Quina ràbia! Ahir havia desaparegut el cotxe espia i hui el robot.

–Irene, ajuda’m, *perfa!*

–No puc anar, Pau, estic donant-li el berenar a Maite!

Berenar? Però açò era més important, es tractava d'una emergència: els seus joguets preferits havien desaparegut! Maite ben bé podia esperar un moment per a continuar engolint-se el puré de fruita que, a més, era repugnant.

–Va, Irene, va, va, *perfa, perfa...*

–No! Que t'ajude Jordi!

Jordi no l'ajudaria. Des que vivien a la casa nova, el seu germà major s'havia tornat insuportable.

Feia unes setmanes que els pares havien convocat una reunió familiar per a anunciar una notícia horrible: «Ens mudem, així tindrem més espai. El pis se'ns ha quedat estret». Pau no ho comprenia: estret? Si tenia l'amplària ideal! Dos dormitoris eren suficients (l'un per als pares i Maite, l'altre per a Jordi i Pau); el bany tenia una banyera quadrada menuda, on Pau cabia perfectament si s'arrupia; la cuina connectava amb el saló, on Pau jugava i Jordi feia els deures colze a colze amb la mare (que corregia els exàmens dels seus alumnes), mentre Maite els observava encantada des de la trona. A Pau, li agradava molt

sentir l'olor dels guisats del pare. Era fantàstic estar tan junts!

I aleshores s'havien mudat. És cert que ara els sobrava espai: cadascú tenia una habitació enorme pròpia, la mare disposava d'un despatx on es tancava a preparar les classes dels seus alumnes, el menjador era a quilòmetres de la cuina, el bany era immens i tenia una banyera tan gran com una piscina, hi havia una habitació àmplia i lluminosa per a jugar i, fins i tot, hi havia una parcel·la de jardí on els pares volien organitzar torrades de carn. Però Pau no estava content perquè se sentia sol. Els pares havien de treballar més hores per a pagar una cosa horrible anomenada *hipoteta* (o potser era *hipoqueta*?) i havien contractat Irene, una xica per a cuidar-los. Ella era jove, bonica i molt simpàtica, però sempre estava pendent de Maite, a qui tractava com si fóra de vidre i poguera trencar-se en mil trossets. Jordi, antic company de jocs, passava moltes hores tancat a la seua habitació, enganxat a l'ordinador. Així que Pau voltava per la casa com una ànima en pena, d'ací cap allà, arrossegant els peus i el disgust. Solament li quedava refugiar-se en els seus estimats joguets.

Però ara resultava que ni així podia consolar-se, perquè els joguets desapareixien misteriosament. Pau començava a sospitar que la casa estava encantada i així li ho havia plantejat a sa mare. Però ella se n'havia rigut: «Quines idees que tens, Pau! Estem de mudança i és normal que es perden coses... Ja apareixeran».

Maleïda mudança! Després de tres setmanes encara hi havia caixes per tot arreu: la caixa de la roba, la caixa dels llibres, la caixa dels joguets, la caixa de les tovalloles i els llençols... (i mentrestant els enormes armaris estaven buits!) Fins i tot la gespa artificial esperava dins de caixes al jardí. Pau va mirar per la finestra i després va sospirar llargament. Potser un passeig pel jardí l'ajudaria a aclarir els pensaments, sí, això li aniria bé.

Va eixir a l'exterior, va fer unes passes pel caminet de grava i va anar a parar al costat de la font (de la qual no rajava aigua perquè encara no havien instal·lat el motor). Aleshores va veure una cosa estranya, un detall que li va cridar l'atenció, i ja estava a punt d'inspeccionar-ho quan va sentir una veu estrident:

—Pau, entra a casa, que fa frescor! Tens el berenar a la cuina.

Era Irene. Pau va pegar la volta i va desfer el camí amb pesar. Però, abans d'obrir la porta, va tindre una idea molt bona. Amb la col·laboració de tots, elaboraria una llista d'objectes perduts. I començaria ara mateix, amb l'entrepà a les mans.

A la nit ja estava feta la llista i havia quedat així:

- OBJECTES PERDUTS DE PAU: robot galàctic teledirigit i cotxe espia.
- OBJECTES PERDUTS DE JORDI: sabates esportives, àlbum de cromos de la lliga de futbol i ulleres de sol.
- OBJECTES PERDUTS DE MAITE: peluix de color rosa (li falta l'orella dreta) i manteta de dormir (és urgent trobar-la o els pares es tornaran bojós).
- OBJECTES PERDUTS DEL PARE: col·lecció de corbates (no passa res si no les troba, són horribles), agenda i maquineta elèctrica d'afaitar (cal trobar-la o prompte semblarà un ós).
- OBJECTES PERDUTS DE LA MARE: flascó de perfum.

Pau tenia clar que tantes desaparicions no podien ser fruit de la casualitat ni de la mudança. En aquella casa hi havia fantasmes.

Mentre els altres sopaven a l'immens saló, Pau removia distretament l'amanida amb la forqueta, passejant l'encisam d'una banda a l'altra del plat.

–Què et passa, fill? –va preguntar la mare, que empapussava Maite.

–No tinc gana.

–Va, Pau, fes un esforç i menja't l'ensalada.

En això, Maite va escopir la tomaca i va embrutar els cabells de la mare. Jordi va esclafir en riallades ben sorolloses.

–No te'n rigues, Jordi! –va cridar la mare mentre es netejava els cabells amb un tovalló.

–Perdona, però estàs tan graciosa! –va contestar Jordi.

–Ja me'n puc anar a dormir? –va insistir Pau–. Em fa mal la panxa.

El pare va sospirar d'avorriment.

–Bé, vés-te'n al llit –va accedir–. Demà et menjaràs l'amanida, perquè el menjar no es tira.

–Dis-li-ho a Maite –va dir Jordi, ofegant les rialles.

Pau es va alçar d'un bot i va córrer al seu dormitori. Es va llevar el pijama i es va ficar al llit, però no va tancar els ulls perquè no volia adormir-se. Aquella nit passaria a l'acció. I tant que sí! Estava decidit a caçar el fantasma i a obligar-lo a fer que els tornara tots els objectes robats. Impacient, va esperar el moment adequat, quan tots dormiren.